

↳ Papp Dénes

Szender

Lehet üvöltve énekelni arról,
mi van, mi nincs az alvilágban,
megint csak élet a gyötrelmem.
Itatni névtelen zongoristát,
hogy addig ismétlje a dallamot,
míg kiakad a szív billentyűje is,
mert önző minden fájdalom.
Utálatos képűnek lenni temetésen,
sorra gyűlölni meg az élőket,
akik kedvéért összegyűltek,
hogy együtt hazudjuk magunkat.

Csitítani betört orrú ismeretlent,
altatni ziháló hajléktalant,
de káromkodni úgyszintén,
hosszan rugdalózva még,
és éjjelen át tartó vonatkozásban
egy kisváros állomásán arra ébredni,
hogy bárhol is vagy,
lehetetlen lekésnem a csatlakozást.

Rolandnak

↳ Nyilas Atilla

Búcsú a Mondótól

Tisztelt Gyászoló Gyülekezet,

van miért gyászolnunk most. Málík Roland messze földre, Ecuadorba utazott szerencsét próbálni, s a Santa Marianita halászfalu közelében húzódó Playa Bonita nevű partszakasznál január 28-án, délután 4, magyarországi idő szerint este 10 óra körül — elragadta tőlünk a tenger. Mindönk Ősanya kinyújtotta karját késői gyermekéért, halálos ölelésre. Ahonnan a földi élet eredt, Rolandtól visszavette azt. Pedig sokat vártunk még tőle evilágon — hiszen évei mindössze harmincötöt számláltak. Sokat vártunk tőle, mint gyermektől, testvértől, férjtől, rokontól, baráttól, jó ismerőstől, mint költőtől és szépírótól.

Nagy a fájdalom, mert nagy a veszteség.

Szerettük Rolandot, mert érdekeltük őt — nyitott volt, megértő és együttérző, nagyvonalúan megbocsátó, önzetlen, jó humorú és szikrázó intellektusú, s mindez természetes szerénységgel társult nála. Laza volt és eredeti. Szájából a szavak gyakran más arcukat mutatták, mint amihez szoktunk, Roland mintha az igazi értelmüket villantotta volna föl. Lubickolt a magyar nyelvben. Hanglejtésével még a legköznapiabb kifejezéseknek is új ízt tudott adni. Egy alkalommal, amikor hazafelé mentünk hozzám, s a vacsorán törtük a fejünket, megkérdezte tőlem: „És mondd csak, Atilla, van — paprika?” S én csodálkoztam, hogy lehet, hogy eddig nem vettem észre, milyen szép ez a „paprika” szó, hangalakja mennyire jól ízíti föl e növényi termést, sugallva egyúttal élvezeti értékét, előnyös élettani hatásait.

De ha valaki igazán rá tudott valamire csodálkozni, az Roland volt. Meglátta az értéket, és tekintete értéket adott. Volt szeme a szépre.

Egy ember, aki többségünk előtt hosszú-hosszú éveken át titkolta, hogy verseket ír. Pedig irodalmi tájékozottsága, irodalomérteése gyanút ébreszthetett volna. A megyei könyvtárnak, amelynek közelébe most hamvai helyeztetnek, egyik leggyakoribb olvasója lehetett. Miközben közgazdaságtudományt hallgatott a Miskolci Egyetemen, irodalmi estek ínycenc látogatója volt. De maga nem lépett nyilvánosság elé, amíg teljesen ki nem érlelte költői hangját. És váratlanul felívelt üstökösszerű pályája. Fényes sikereket aratott fölolvassásaival, publikációival. Miskolci szalonunk hőse lett, és baráti hívásra örömmel csatlakozott irodalmi-művészeti csoportunkhoz, a Bruthalia Alkotókörhöz. *Ördög* címmel verseskönyve jelent meg a József Attila Kör sorozatában, kötetbemutató turnén vett részt, nyert néhány díjat, s az egyik legfajsúlyosabb szereplője volt a nevezetes, egy lehetséges költészeti paradigmaváltással is összefüggésbe hozott *Egészrész* antológiának. A széles olvasóközönségnek jóformán még ideje sem volt tudomást venni Málík Rolandról, de az irodalom szerelmesei, a szakma jelentős képviselői közül már sokan jegyezték a nevét, számoltak vele, figyeltek rá. Úgy látom, csak néhány év választotta el az igazi befutástól. Hiszen nagy erejű verseiből összeállt már egy újabb kötetre való, nyelvét eredményesen szólaltatta meg tárcában, novellában is, kezdett szépen kikerekedni önéletrajzi regénye, s egy ígéretes drámába is belefogott.

Még egyszer, külön is ki kell térnem arra, fölolvassásai milyen döbbenetes hatásúak voltak. Amikor játékos szokásom szerint, mint néhány más hozzám közelálló költőnek, sámán-nevet kerestem neki, ezért is lett ő: a Mondó. Sok magyar szerzőt hallottam saját verse előadójaként, és megalapozottam állítom, hogy a ma élők közül Málík Roland volt a legjobb.

Fájdalmunkban, gyászunkban vigasztalhat a gondolat, hogy azon szerencsések közé tartozunk, akik ismerhettük őt, hogy mindannyian kivételezettek vagyunk, akik ha mégoly rövid ideig is, de együtt lehettünk Rolanddal.

Igaz ember volt.

S hogy hamar halála előtt teljesült élete egyik nagy álma. Hiszen ő, mint azt egy elutazása előtt készült interjú során mondta, az idillt kereste. Vágyott vissza Ecuadorba, ahol korábban már boldog napokat töltött — és az ott készült fotók s onnan küldött üzenetei arra mutatnak, hogy az utolsó hetekben a Csendes-óceán Szép partján, szerető menyasszonya társaságában megtalálta azt.

Végezetül úgy köszönök el tőle, ahogyan akkor tettem, amikor Budapesten, rendszeres keddi összejöveteleink színhelyén búcsúztattuk, s ő elindult.

Isten Veled, Testvérem.

(Elhangzott 2011. február 18-án Miskolcon, a Mindszenti temető ravatalozójában.)